871 C

I.

Rozvášněné. Přesednou a znovu: rozvášněné. Pak cvičky do myčky, lák, strop, mák, strop, prostě co kuchyň snese.

A kuchyň vydrží hodně. Jen archaický litinový mlýnek mele cosi o tom, že všechno má své mese, ale je tak těžký, že by propadl každou sociální bublinou.

Znám tu nepatřičnost stáří, kdy slábne klaun a sílí kašpárek, a jak jsem řekl – kuchyň vydrží hodně. Zato já si v ní nehodlám hřát ani párek, neustojím rozvášněné. Přesednou a znovu: rozvášněné.

II.

Prosím, toto ne. Ta kuchyň byla odjakživa jen moje. Též těžké závěsy, jež zvládaly požrat jitra v přílivu, jitra instantní, nevycválaná na hřbetech beránků, jitra narychlo spíchnutá ve vzorníku Pantone,

a dnes? Stojím tu nahý od pasu dolů, umělé světlo omývá mě v rozkroku, tak rozvášněné jsou. Přesednou a znovu: rozvášněné.

Cvičí s mužem, aby je potvrdil, chtějí vybetonovat erekcí ze všech jeho pětapadesáti roků a vědí přesně, ve které zásuvce sejmout ostří nože, jak v tříslech mu přitlačit –

III.

Ach, bože, takže abychom se dobrali nějakého konce: klidně si řežte i ucha hrnců, třeba se tu vztekněte a vyčůrejte do odpadkového koše, ale v mé kuchyni se žádné základy nové Prahy stavět nebudou.